

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/39/2020
Identifikačné číslo spisu: 4314221996
Dátum vydania rozhodnutia: 29.04.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4314221996.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne CONTE, s.r.o. v likvidácii, so sídlom v Starom Tekove, Hronská 25, IČO: 36 528 030, zastúpenej advokátskou kanceláriou DUDÁŠ & partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kováčska 6, IČO: 36 867 080, proti žalovanej DUO PODSENÍK s.r.o., so sídlom v Hronských Kľačanoch 93, IČO: 36 561 738, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 7 C 292/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 15. novembra 2018 sp. zn. 7 Co 665/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. mája 2016 č. k. 7 C 292/2014-150 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala, aby súd určil, že je vlastníkom stavby súp. č. 363 na parcele č. 226/3 Motorest, zapísanej na LV č. XXXX registra „C“, k. ú. Y., evidovanej Okresným úradom G., katastrálnym odborom. Žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 553 ods. 1 a 2, § 553a ods. 1 a 2, § 553c ods. 1, 3 a 4, § 132 ods. 1, § 133 ods. 2, § 39 Občianskeho zákonníka, ako aj zisteným skutkovým stavom.

1.2. Prejudiciálne riešil otázku platnosti úverovej zmluvy a zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, keďže podľa žalobkyne sú obe absolútne neplatné, z čoho vyplýva neoprávnenosť zmeny vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti.

1.2.1. Konštatoval, že medzi spoločnosťou S.O.S. financ, spol. s r.o. ako veriteľom a spoločnosťou CONTE, s.r.o. ako dlžníkom bola 4. júna 2008 uzatvorená Úverová zmluva č. 87/08 podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka (špecifikovaná v rozsudku súdu prvej inštancie). Z tejto zmluvy vznikla povinnosť veriteľa poskytnúť dlžníkovi úver a dlžníkovi vznikla povinnosť vrátiť poskytnutý úver podľa podmienok dohodnutých v úverovej zmluve. Zmluva obsahuje po právnej stránke všetky znaky a podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až § 507 Obchodného zákonníka. Žalobkyňa ako

dlžník akceptovala jednotlivé ustanovenia tejto zmluvy ich podpísaním, boli jej absolútne jasné podmienky pri uzatváraní zmluvy. Nebolo preto možné akceptovať jej tvrdenie, že úver možno považovať za účelovo poskytnutý len za účelom niekoľkonásobného znásobenia istiny zmluvnou pokutou až do momentu, kedy dôjde k podhodnotenému priamemu predaju majetku zabezpečeného zabezpečovacím prevodom práva. Dohodnutá zmluvná pokuta 0,25 % za každý deň omeškania z istiny 11 617,87 € predstavuje 29,04 € denne, čo nie je neprimerané účelu, ktorý bol dohodou o zmluvnej pokute účastníkmi zmluvy sledovaný, teda včasné plnenie si povinností dlžníka ako podnikateľa v súvislosti s výkonom jeho podnikateľskej činnosti.

1.2.2. Pohľadávka veriteľa zo zmluvy o úvere bola zabezpečená zabezpečovacím prevodom práva na základe Zmluvy o zabezpečovacom prevode práva č. 87/08 zo 4. júna 2008 (špecifikovanej rovnako v prvoinštančnom rozsudku). Predmetná zmluva o zabezpečovacom prevode práva má všetky formálne náležitosti vyžadované zákonom v ustanovení § 553a ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka; je v nej riadne vymedzený zabezpečený záväzok i označenie práva, ktoré sa prevádza v prospech veriteľa. Taktiež sú v zmluve riadne vymedzené práva a povinnosti účastníkov zmluvy k prevedenému právu počas trvania zabezpečovacieho prevodu práva. V zmluve je určené ocenenie predmetu zabezpečovacieho prevodu v peniazoch, spôsob výkonu zabezpečovacieho prevodu práva a najnižšie podanie v prípade dobrovoľnej dražby.

1.2.3. Súd prvej inštancie nezistil vady, pre ktoré by bolo možné napadnuté zmluvy vyhlásiť za neplatné; nezistil také ustanovenia zmluvy o úvere ani zmluvy o zabezpečovacom prevode práva, ktoré by mohol hodnotiť z hľadiska posudzovania zásad a dohodnutých podmienok postupu v rozpore s dobrými mravmi.

1.3. V ďalšom uviedol, že nadobúdateľ nemôže prísť o vlastnícke právo k prevádzanému majetku, ak v dobe uzavretia kúpnej zmluvy ako kupujúci so zreteľom ku všetkým okolnostiam bol v dobrej viere v tom, že neexistuje dôvod, pre ktorý by bola táto kúpna zmluva neplatná. Vlastnícke právo, v prípade ďalších nadobúdateľov, ak svoje vlastnícke právo nadobudli v dobrej viere, požíva ochranu v súlade s článkom 11 Listiny základných práv a slobôd a ústavnými princípmi právnej istoty, a ochrany nadobudnutých práv prameniacich z pojmu demokratického právneho štátu a toto vlastnícke právo nezaniká.

1.4. V danom prípade k strate vlastníckeho práva žalobkyne podľa zmluvy o zabezpečovacom prevode práva došlo na základe priameho predaja nehnuteľnosti tretej osobe podľa článku VIII. bod 1 písm. b/ zmluvy o zabezpečovacom prevode práva. Tento postup zmluvných strán pre prípad porušenia povinností dlžníka bol vopred dohodnutý. V rámci realizácie zabezpečovacieho prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti spoločnosť Tatra credit a.s. ako veriteľ a predávajúci v jednej osobe uzavrela 9. septembra 2010 priamo kúpnu zmluvu so spoločnosťou Willard s.r.o. ako kupujúcim, pričom vklad tejto kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľností bol povolený Správou katastra G. 14. decembra 2010 pod č. X.. Pri realizácii zmluvy o zabezpečovacom prevode práva postupoval veriteľ jednoznačne v súlade so zmluvou a v súlade s ustanoveniami § 553c Občianskeho zákonníka. O výkone zabezpečovacieho prevodu práva bola spísaná 9. septembra 2010 správa o výkone zabezpečovacieho prevodu práva. Spoločnosť Willard s.r.o. nadobudla vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti riadne na základe platnej kúpnej zmluvy a stala sa jej výlučným vlastníkom.

1.5. Žalovaná následne nadobudla predmetnú nehnuteľnosť na základe riadne uzatvorenej kúpnej zmluvy s vlastníkom nehnuteľnosti, ktorý ju nadobudol taktiež zákonným spôsobom. V čase uzavretia kúpnej zmluvy, ani v čase nadobudnutia vlastníckeho práva žalovanou neexistovali žiadne dôvody, pre ktoré by bolo možné kúpnu zmluvu z 10. mája 2011 považovať za neplatnú pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Žalovaná vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti nadobudla na základe platnej kúpnej zmluvy od predávajúceho spoločnosti Willard s.r.o.; o vklade vlastníckeho práva rozhodla Správa katastra G. 7. júna 2011 pod číslom vkladu X..

1.6. Záverom súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno preukázania svojich tvrdení, že je výlučným vlastníkom spornej nehnuteľnosti a že žalovaná ju nadobudla v rozpore so zákonom, preto jej žalobu v celom rozsahu zamietol.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 15. novembra 2018 sp. zn. 7 Co 665/2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, na

ktoré v ďalšom odkázal (§ 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“). Dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistenom skutkovom stave. Súd sa veľmi starostlivo a podrobne zaoberal skutkovým stavom a veľmi logickým spôsobom dospel k zisteniam, ktoré potom zvýraznil aj vo svojom rozhodnutí. Na doplnenie správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a reagujúc na odvolacie dôvody uviedol nasledovné:

2.1. V prejednávanej veci súd prvej inštancie riešil ako predbežnú otázku platnosť zmluvy o úvere a zmluvy o zabezpečovacom prevode práva a na ňu nadväzujúce kúpne zmluvy, ktorými došlo k prevodu vlastníckeho práva na žalovanú z hľadiska všeobecných ustanovení právnych úkonov a nezistil žalobkyňou tvrdené dôvody absolútnej neplatnosti (§ 37 Občianskeho zákonníka) ani dôvody neplatnosti, na ktoré prihliada zo zákona (§ 39 a § 553 a nasl. Občianskeho zákonníka). Podľa názoru odvolacieho súdu v konaní nebolo preukázané tvrdenie žalobkyne, že pri uzatvorení zmluvy o úvere a zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k nehnuteľnosti bola uvedená veriteľom do omylu alebo že by konala v tiesni. Žalobkyňa ani jeden z uvedených prejavov vôle nekonkretizovala, neuviedla, čím ju mal veriteľ uviesť do omylu a v čom mala spočívať jej tieseň pri uzatváraní zmlúv. Z hľadiska posúdenia oboch zmlúv uzatvorených žalobkyňou ako dlžníkom a pôvodným veriteľom nebolo preukázané, že by boli v rozpore so všeobecnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka o platnosti právnych úkonov, a preto ich nemožno posúdiť ako absolútne neplatné.

2.2. Pokiaľ ide o namietanú cenu, za ktorú sa nehnuteľnosť predala a ktorú považovala žalobkyňa za nízku v porovnaní s cenou nehnuteľnosti určenej znalcom ešte pred uzatvorením zmlúv, zo správy o výkone zabezpečovacieho práva z 9. septembra 2010 v zmysle ust. § 553c a § 553e v spojení s § 151m ods. 9 Občianskeho zákonníka vyplýva, že došlo k uskutočneniu výkonu zabezpečovacieho prevodu práva v súlade s čl. VIII písm. b/ zmluvy o zabezpečovacom prevode práva priamym predajom tretej osobe za cenu určenú znaleckým posudkom č. 33/2010, vypracovaným znalcom 20. mája 2010, vo výške 31 500 €, čo je suma neprevyšujúca cenu uvedenú v zmluve o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva. Výťažok z predaja vo výške 31 500 € bol použitý na čiastočnú úhradu pohľadávky žalobkyne, ktorá ku dňu predaja nehnuteľnosti bola vo výške 41 131,54 €. Následne bola 9. septembra 2010 uzavretá kúpna zmluva a vlastníkom nehnuteľnosti sa stala spoločnosť Willard s.r.o., ktorá kúpnu zmluvou z 10. mája 2011 nehnuteľnosť predala žalovanej za dohodnutú kúpnu cenu 35 000 €. Uvedený postup pri výkone zabezpečovacieho prevodu práva ako aj samotná zmluva o zabezpečovacom prevode práva zo 4. júna 2008 bola v súlade so zákonom, a preto ju súd prvej inštancie správne posúdil ako platnú. Odvolací súd dodal, že ak by si bola žalobkyňa riadne plnila svoje záväzky zo zmluvy o úvere, uspokojením veriteľovej pohľadávky zo zmluvy o úvere by zanikol hlavný záväzok a v zmysle ustanovenia § 553d ods. 1 Občianskeho zákonníka by vlastnícke právo k nehnuteľnosti prešlo zo zákona späť na žalobkyňu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), ktoré odôvodnila tým, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Dovolateľka namieta, že „súd nevykonal dôkazy, ktoré mal vykonať a že jeho odôvodnenie rozsudku vykazovalo zjavné logické a argumentačné nedostatky“.

3.1. V ďalšom obsahu dovolania žalobkyňa v podstate zopakovala svoju obranu produkovanú počas celého priebehu konania, ktorá prevažne predstavovala (iba) polemiku, nesúhlas, či iný názor a jej videnie skutkového stavu veci. Naďalej je presvedčená, že zmluva o úvere i zmluva o zabezpečovacom prevode práva a na ne nadväzujúce kúpne zmluvy, ktorými došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na žalovanú, treba považovať za absolútne neplatné právne úkony. Súd sa podľa jej názoru nedostatočne vysporiadal s vykonanými dôkazmi a nesprávne vyhodnotil skutkový stav veci. Pre náležité zistenie skutkového stavu mali byť vykonané ďalšie dôkazy, ktoré by mohli potvrdiť ňou prezentované skutkové tvrdenia a domnienky. Záverom poukázala na niekoľko rozsudkov Krajského súdu v Trnave, rozsudok Súdneho dvora Európskej únie a rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie.

3.2. Na základe uvedeného navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že určí, že vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti je žalobkyňa. Alternatívne navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne zrušil oba

rozsudky súdov nižších inšancií a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie.

4. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení uviedla, že rozhodnutia súdov oboch nižších inšancií považuje za vecne a právne správne. Odôvodnenia oboch súdnych rozhodnutí možno považovať za dostatočne vyčerpávajúce a za také, ktoré dali odpovede na všetky podstatné otázky. Argumentáciu žalobkyne poukazujúcu na logické a argumentačné nedostatky odôvodnenia rozhodnutí považuje preto za ničím nepodloženú.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ CSP).

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (porov. sp. zn. 1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobkyne, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti (bod 3.).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

13. V danom prípade žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, keď namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého odvolacieho rozhodnutia súvisiace predovšetkým s procesom vykonávaného dokazovania. Postupom súdov oboch nižších inštancií bolo porušené jej právo na spravodlivý proces tým, že sudy nesprávne a neúplne zistili skutkový stav, nevykonali všetky ňou navrhnuté dôkazy, vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili a tak dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam.

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu v prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

15. Z doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplýva, že nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov bez ďalších relevantných skutočností nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu. Súd totiž nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky stranou sporu navrhnuté dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, lebo týmto postupom súd neporušil právo strany sporu (v tomto prípade žalobkyne) na spravodlivý proces.

16. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania je aj dovolacia námietka žalobkyne týkajúca sa prípadného nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000) ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli, preto ich treba považovať za naďalej aktuálne.

17. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (bod 12. ostatná veta). Dovolací súd nedisponuje oprávnením dokazovať hmotnoprávne skutky, na to slúži nachádzacie (základné) konanie a konanie na odvolacom súde. Predmetom dokazovania pred dovolacím súdom sú napr. včasnosť a prípustnosť dovolania; skutkový stav a výsledky dokazovania spreď nižších súdov sa nemôžu pred dovolacím súdom meniť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, pri § 442). Dovolací súd bol preto viazaný zisteniami súdov nižších inštancií ohľadom preukázania platnosti zmluvy o úvere i zmluvy o zabezpečovacom prevode práva a nadväzujúcich kúpnych zmlúv, ktorými došlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na žalovanú.

17.1. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané sudy prvej a druhej inštancie ako skutkové sudy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté

rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak tieto vady v prejednávanej veci nezistil. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie žalobkyňou navrhnuté dôkazy (porov. bod 13. rozsudku odvolacieho súdu).

18. Pokiaľ ide o dovolateľkou tvrdenú nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že tvrdenie dovolateľky o tom, že rozhodnutie dovolacieho súdu je nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené, nepovažuje za dôvodné. K otázke právnych dôsledkov nepreskúmateľnosti rozhodnutia bolo najvyšším súdom prijaté zjednocujúce stanovisko R 2/2016. V zmysle prvej vety tohto stanoviska nepreskúmateľnosť rozhodnutia je vadou konania odlišnou od zmätočnosti, ktorá nezakladá prípustnosť dovolania. V druhej vete stanoviska sa konštatuje, že (len) výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania. Toto stanovisko je dovolacími senátmi najvyššieho súdu považované za aktuálne aj v súčasnosti (porov. sp. zn. 1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 6 Cdo 37/2017, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017).

19. Podľa názoru najvyššieho súdu konanie pred odvolacím súdom takouto vadou postihnuté nebolo. Dovolaním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Dovolateľka preto nedôvodne argumentovala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené (nepreskúmateľné). Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

20. V nadväznosti na vyššie uvedené dovolací súd pripomína konštatovanie ústavného súdu uvedené v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 61/2019, v zmysle ktorého aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje nová procesná úprava účinná od 1. júla 2016, je opodstatnený názor, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Nejde totiž o nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Vzhľadom k tomu, že v dovolaní sa nedôvodne namieta existencia procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP.

22. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku žalovanej na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.